

Τίτλος πρωτοτύπου: *Meadowlands*

Συγγραφέας: Louise Glück

Copyright © 1996, Louise Glück

All rights reserved

Copyright © 2024, ΣΤΕΡΕΩΜΑ Α.Ε.

Για την ελληνική γλώσσα σε όλη την ηπειρωτική Ευρώπη

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου συνολικά ή τμηματικά με οποιοδήποτε τρόπο ή μέσον χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

ΣΕΙΡΑ: ΠΟΙΗΣΗ

ISBN: 978-618-5617-36-3

Εκδόσεις ΣΤΕΡΕΩΜΑ Α.Ε.

Κομνηνών 24, Αθήνα 11472

Τηλ. 210-6426393

Fax 210-6459312

E-mail: info@stereoma-sa.gr

<http://www.stereoma-sa.gr>

Facebook: Εκδόσεις Στερέωμα

Instagram: [stereoma_books](#)

TikTok: [stereoma.books](#)

ΛΟΥΙΖ ΓΚΛΙΚ

MEADOWLANDS

Δίγλωσση έκδοση

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΧΑΡΗΣ ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΤΕΡΕΩΜΑ

To Robert and Frank

Στον Ρόμπερτ και στον Φρανκ

CONTENTS

Penelope's Song	16
Cana	18
Quiet Evening	20
Ceremony	22
Parable of the King	26
Moonless Night	28
Departure	30
Ithaca	34
Telemachus' Detachment	36
Parable of the Hostages	38
Rainy Morning	42
Parable of the Trellis	46
Telemachus' Guilt	50
Anniversary	54
Meadowlands 1	56
Telemachus' Kindness	60
Parable of the Beast	64

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το τραγούδι της Πηνελόπης	17
Κανά	19
Ήσυχη Βραδιά	21
Τελετουργία	23
Παραβολή του βασιλιά	27
Νύχτα χωρίς φεγγάρι	29
Αναχώρηση	31
Ιθάκη	35
Η αποστασιοποίηση του Τηλέμαχου	37
Παραβολή των ομήρων	39
Βροχερό πρωινό	43
Παραβολή της πέργκολας	47
Η ενοχή του Τηλέμαχου	51
Επέτειος	55
Meadowlands 1	57
Η καλοσύνη του Τηλέμαχου	61
Παραβολή του θηρίου	65

Midnight	66
Siren	68
Meadowlands 2	72
Marina	74
Parable of the Dove	78
Telemachus' Dilemma	82
Meadowlands 3	84
The Rock	88
Circe's Power	92
Telemachus' Fantasy	96
Parable of Flight	100
Odysseus' Decision	104
Nostos	106
The Butterfly	108
Circe's Torment	110
Circe's Grief	112
Penelope's Stubbornness	114
Telemachus' Confession	116
Void	120
Telemachus' Burden	124

Μεσάνυχτα	67
Σειρήνα	69
Meadowlands 2	73
Μαρίνα	75
Παραβολή του περιστεριού	79
Το δίλημμα του Τηλέμαχου	83
Meadowlands 3	85
Ο βράχος	89
Η δύναμη της Κίρκης	93
Η φαντασίωση του Τηλέμαχου	97
Παραβολή της πτήσης	101
Η απόφαση του Οδυσσέα	105
Νόστος	107
Η πεταλούδα	109
Το βάσανο της Κίρκης	111
Η θλίψη της Κίρκης	113
Το πείσμα της Πηνελόπης	115
Η εξομολόγηση του Τηλέμαχου	117
Κενό	121
Το άχθος του Τηλέμαχου	125

Parable of the Swans	126
Purple Bathing Suit	130
Parable of Faith	132
Reunion	134
The Dream	136
Otis	140
The Wish	144
Parable of the Gift	146
Heart's Desire	150

Παραβολή των κύκνων	127
Μοβ μαγιό	131
Παραβολή της πίστης	133
Επανασύνδεση	135
Το όνειρο	137
Ότις	141
Η ευχή	145
Παραβολή του δώρου	147
Η επιθυμία της καρδιάς	151

Let's play choosing music. Favorite form.

Opera.

Favorite work.

Figaro. No. Figaro and Tannhäuser. Now
it's your turn: sing one for me.

Ας παίξουμε επιλέγοντας μουσική. Αγαπημένο είδος.

Όπερα.

Αγαπημένο έργο.

Φίγκαρο. Όχι. Φίγκαρο και Τάνχοϊζερ. Τώρα
η σειρά σου: τραγούδησε μία για μένα.

PENELOPE'S SONG

Little soul, little perpetually undressed one,
do now as I bid you, climb
the shelf-like branches of the spruce tree;
wait at the top, attentive, like
a sentry or look-out. He will be home soon;
it behooves you to be
generous. You have not been completely
perfect either; with your troublesome body
you have done things you shouldn't
discuss in poems. Therefore
call out to him over the open water, over the bright water
with your dark song, with your grasping,
unnatural song—passionate,
like Maria Callas. Who
wouldn't want you? Whose most demonic appetite
could you possibly fail to answer? Soon
he will return from wherever he goes in the meantime,
suntanned from his time away, wanting
his grilled chicken. Ah, you must greet him,
you must shake the boughs of the tree
to get his attention,
but carefully, carefully, lest
his beautiful face be marred
by too many falling needles.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ

Μικρή ψυχή, μικρή αιώνια ξεγυμνωμένη,
κάνε τώρα ό,τι σε προστάζω, σκαρφάλωσε
στα κλιμακωτά κλαδιά του έλατου·
περίμενε στην κορυφή, προσεκτική, σαν
φύλακας ή σαν φρουρός. Σύντομα εκείνος θα 'ναι σπίτι·
οφείλεις να 'σαι

γενναιόδωρη. Ούτε κι εσύ ήσουν απόλυτα
τέλεια· με το ενοχλητικό σου σώμα
έκανες πράγματα που δεν θα έπρεπε
να θίξεις σε ποιήματα. Γι' αυτό και
κάλεσέ τον πέρα από το πέλαγος, πέρα απ' τα φωτεινά
νερά

με το δυσοίωνο τραγούδι σου, το άπληστο,
αφύσικο τραγούδι σου — παθιασμένο,
σαν της Μαρίας Κάλλας. Ποιος
δεν θα σε ποθούσε; Τίνος την πιο δαιμόνια όρεξη
δεν θα μπορούσες να ικανοποιήσεις; Σύντομα
θα επιστρέψει απ' όπου κι αν στο μεταξύ περιπλανιέται,
ηλιοκαμένος από τα χρόνια της απουσίας, ζητώντας
το ψητό του κοτόπουλο. Αχ, πρέπει να τον υποδεχτείς,
πρέπει να ταράξεις τα κλαδιά του δέντρου
για να τραβήξεις την προσοχή του,
αλλά προσεκτικά, προσεκτικά, για να μη
σημαδευτεί το όμορφο του πρόσωπο
απ' τις πολλές βελόνες που θα πέσουν.

CEREMONY

I stopped liking artichokes when I stopped eating
butter. Fennel
I never liked.

One thing I've always hated
about you: I hate that you refuse
to have people at the house. Flaubert
had more friends and Flaubert
was a recluse.

Flaubert was crazy: he lived
with his mother.

Living with you is like living
at boarding school:
chicken Monday, fish Tuesday.

I have deep friendships.
I have friendships
with other recluses.

Why do you call it rigidity?
Can't you call it a taste
for ceremony? Or is your hunger for beauty
completely satisfied by your own person?

ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ

Έπαψαν να μου αρέσουν οι αγκινάρες όταν έπαψα να τρώω βούτυρο. Ο μάραθος ποτέ δεν μου άρεσε.

Ένα πράγμα που πάντα μισούσα σε σένα: μισώ το ότι αρνείσαι να δέχεται κόσμο στο σπίτι. Ο Φλωμπέρ είχε περισσότερους φίλους και ο Φλωμπέρ ήταν ερημίτης.

Ο Φλωμπέρ ήταν τρελός: ζούσε με τη μητέρα του.

Το να ζω μαζί σου είναι σαν να ζω σε οικοτροφείο:
Δευτέρα κοτόπουλο, Τρίτη ψάρι.

Έχω βαθιές φιλίες.
Έχω φιλίες
με άλλους ερημίτες.

Γιατί το αποκαλείς ακαμψία;
Δεν μπορείς να το πεις αγάπη
για την τελετουργία; Ή μήπως η δίψα σου για
ομορφιά
ικανοποιείται πλήρως από τον ίδιο σου τον εαυτό;

Another thing: name one other person
who doesn't have furniture.

We have fish Tuesday
because it's fresh Tuesday. If I could drive
we could have it different days.

If you're so desperate
for precedent, try
Stevens. Stevens
never traveled; that doesn't mean
he didn't know pleasure.

Pleasure maybe but not
joy. When you make artichokes,
make them for yourself.

Και κάτι ακόμα: πες μου άλλο ένα άτομο
που δεν έχει έπιπλα.

Έχουμε ψάρι την Τρίτη
γιατί την Τρίτη είναι φρέσκο. Αν ήξερα να οδηγώ
θα μπορούσαμε να το έχουμε κι άλλες μέρες.

Αν ψάχνεις απελπισμένα
κάποιο παράδειγμα, πάρε
τον Στίβενς. Ο Στίβενς
δεν ταξίδεψε ποτέ· αυτό δεν σημαίνει
ότι δεν ήξερε τι είναι ευχαρίστηση.

Ευχαρίστηση ίσως μα όχι
χαρά. Όταν φτιάχνεις αγκινάρες,
να τις φτιάχνεις για τον εαυτό σου.

PARABLE OF THE KING

The great king looking ahead
saw not fate but simply
dawn glittering over
the unknown island: as a king
he thought in the imperative—best
not to reconsider direction, best
to keep going forward
over the radiant water. Anyway,
what is fate but a strategy for ignoring
history, with its moral
dilemmas, a way of regarding
the present, where decisions
are made, as the necessary
link between the past (images of the king
as a young prince) and the glorious future (images
of slave girls). Whatever
it was ahead, why did it have to be
so blinding? Who could have known
that wasn't the usual sun
but flames rising over a world
about to become extinct?

ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

Ο μεγάλος βασιλιάς κοιτάζοντας το μέλλον
δεν είδε τη μοίρα αλλά απλώς
την αυγή να λάμπει πάνω
από το άγνωστο νησί: ως βασιλιάς
σκεφτόταν με τρόπο επιτακτικό — καλύτερα
να μη χαράξει καινούργια πορεία, καλύτερα
να συνεχίσει να οδεύει προς τα εμπρός
πάνω στο αστραφτερό νερό. Τέλος πάντων,
τι είναι η μοίρα παρά ένας ελιγμός για να αγνοείς
την ιστορία, με τα ηθικά της
διλήμματα, ένας τρόπος να αντιλαμβάνεσαι
το παρόν, εκεί όπου λαμβάνονται
οι αποφάσεις, ως τον αναγκαίο
σύνδεσμο ανάμεσα στο παρελθόν (εικόνες του βασιλιά
ως νεαρού πρίγκιπα) και το ένδοξο μέλλον (εικόνες
με νεαρές δούλες). Ό,τι
κι αν ήταν αυτό που έφερνε το μέλλον, γιατί έπρεπε να
είναι
τόσο εκτυφλωτικό; Ποιος θα μπορούσε να ξέρει
ότι δεν ήταν ο συνηθισμένος ήλιος
αλλά φλόγες που υψώνονταν πάνω από έναν κόσμο
που επρόκειτο να χαθεί;

I T H A C A

The beloved doesn't
need to live. The beloved
lives in the head. The loom
is for the suitors, strung up
like a harp with white shroud-thread.

He was two people.
He was the body and voice, the easy
magnetism of a living man, and then
the unfolding dream or image
shaped by the woman working the loom,
sitting there in a hall filled
with literal-minded men.

As you pity
the deceived sea that tried
to take him away forever
and took only the first,
the actual husband, you must
pity these men: they don't know
what they're looking at;
they don't know that when one loves this way
the shroud becomes a wedding dress.

ΙΘΑΚΗ

Ο αγαπημένος δεν χρειάζεται
να ζει. Ο αγαπημένος
ζει στο μυαλό. Ο αργαλειός
είναι για τους μνηστήρες, σαν άρπα τανυσμένος
με την κλωστή λευκού σαβάνου.

Εκείνος ήταν δύο άνθρωποι.
Ήταν το σώμα και η φωνή, η αβίαστη
γοητεία ενός ζωντανού άντρα, και στη συνέχεια
το ξεδίπλωμα του ονείρου ή της εικόνας
σχηματισμένης από τη γυναίκα που δουλεύει στον
αργαλειό,
καθισμένη εκεί σε μια αίθουσα γεμάτη
με πληκτικούς άντρες.

Ενώ εσύ λυπάσαι
την εξαπατημένη θάλασσα που προσπάθησε
να τον πάρει μακριά για πάντα
και πήρε μόνο τον πρώτο,
τον πραγματικό σύζυγο, πρέπει
να λυπάσαι αυτούς τους άντρες: δεν ξέρουν
τι κοιτάζουν·
δεν ξέρουν πως όταν κάποιος αγαπάει μ' αυτόν τον τρόπο
το σάβανο μετατρέπεται σε νυφικό.

TELEMACHUS' GUILT

Patience of the sort my mother
practiced on my father
(which in his self-
absorption he mistook
for tribute though it was in fact
a species of rage—didn't he
ever wonder why he was
so blocked in expressing
his native abandon?): it infected
my childhood. Patiently
she fed me; patiently
she supervised the kindly
slaves who attended me, regardless
of my behavior, an assumption
I tested with increasing
violence. It seemed clear to me
that from her perspective
I didn't exist, since
my actions had
no power to disturb her: I was
the envy of my playmates.
In the decades that followed
I was proud of my father
for staying away
even if he stayed away for
the wrong reasons;

Η ΕΝΟΧΗ ΤΟΥ ΤΗΛΕΜΑΧΟΥ

Το είδος της υπομονής που η μητέρα μου
έδειχνε στον πατέρα μου
(την οποία εκείνος
μέσα στην εγωπάθειά του εκλάμβανε
ως σεβασμό ενώ στην πραγματικότητα
ήταν μια μορφή οργής — άραγε αναρωτήθηκε
ποτέ γιατί ο ίδιος
αδυνατούσε να εκφράσει
την έμφυτη έλλειψη αναστολών); μόλυνε
την παιδική μου ηλικία. Υπομονετικά
με τάιζε εκείνη: υπομονετικά
επέβλεπε τους στοργικούς
δούλους που με φρόντιζαν, όποια
κι αν ήταν η συμπεριφορά μου, ένα δεδομένο
που το δοκίμαζα με ολοένα μεγαλύτερη
βιαιότητα. Ήταν ξεκάθαρο για μένα
ότι από τη δική της οπτική
δεν υπήρχα, αφού
οι πράξεις μου δεν είχαν
τη δύναμη να την ενοχλήσουν: με
φθονούσαν οι παιδικοί μου φίλοι.
Στις δεκαετίες που ακολούθησαν
ήμουν περήφανος για τον πατέρα μου
που έμενε μακριά
ακόμα κι αν έμενε μακριά
για τους λάθος λόγους:

I used to smile
when my mother wept.
I hope now she could
forgive that cruelty; I hope
she understood how like
her own coldness it was,
a means of remaining
separate from what
one loves deeply.

συνήθιζα να χαμογελώ
όταν η μητέρα μου έκλαιγε.
Ελπίζω τώρα να μπορούσε
να συγχωρήσει εκείνη τη σκληρότητα· ελπίζω
να καταλάβαινε πόσο έμοιαζε
με τη δική της ψυχρότητα,
ένας τρόπος να μένει
κανείς χωριστά
από ό,τι αγαπάει βαθιά.

N O S T O S

There was an apple tree in the yard—
this would have been
forty years ago—behind,
only meadow. Drifts
of crocus in the damp grass.
I stood at that window:
late April. Spring
flowers in the neighbor's yard.
How many times, really, did the tree
flower on my birthday,
the exact day, not
before, not after? Substitution
of the immutable
for the shifting, the evolving.
Substitution of the image
for relentless earth. What
do I know of this place,
the role of the tree for decades
taken by a bonsai, voices
rising from the tennis courts—
Fields. Smell of the tall grass, new cut.
As one expects of a lyric poet.
We look at the world once, in childhood.
The rest is memory.

ΝΟΣΤΟΣ

Υπήρχε μια μηλιά στην αυλή —
θα 'τανε
πριν σαράντα χρόνια — πίσω,
μόνο λιβάδι. Ίχνη
από κρόκους στο υγρό γρασίδι.
Στάθηκα σ' εκείνο το παράθυρο:
τέλη Απριλίου. Ανοιξιάτικα
λουλούδια στην αυλή του γείτονα.
Πόσες φορές, αλήθεια, είχε το δέντρο
ανθίσει στα γενέθλιά μου,
την ίδια ακριβώς ημέρα, ούτε
πριν, ούτε μετά; Αντικατάσταση
του αμετάδλητου
με το μεταβαλλόμενο, το εξελισσόμενο.
Αντικατάσταση της εικόνας
με την ανελέητη γη. Τι
γνωρίζω γι' αυτό το μέρος,
για τον ρόλο του δέντρου που εδώ και δεκαετίες
τον πήρε ένα μπονσάι, φωνές
που ανεβαίνουν απ' τα γήπεδα του τένις —
Χωράφια. Η μυρωδιά από το ψηλό γρασίδι, πρόσφατα
κομμένο.
Όπως περιμένει κανείς από έναν λυρικό ποιητή.
Κοιτάμε τον κόσμο μια φορά, στην παιδική ηλικία.
Τα υπόλοιπα είναι μνήμη.

THE BUTTERFLY

Look, a butterfly. Did you make a wish?

You don't wish on butterflies.

You do so. Did you make one?

Yes.

It doesn't count.

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Κοίτα, μια πεταλούδα. Έκανες μια ευχή;

Δεν κάνεις ευχές με τις πεταλούδες.

Εσύ το κάνεις. Έκανες μία;

Ναι.

Δεν μετράει.

CIRCE'S TORMENT

I regret bitterly
the years of loving you in both
your presence and absence, regret
the law, the vocation
that forbid me to keep you, the sea
a sheet of glass, the sun-bleached
beauty of the Greek ships: how
could I have power if
I had no wish
to transform you: as
you loved my body,
as you found there
passion we held above
all other gifts, in that single moment
over honor and hope, over
loyalty, in the name of that bond
I refuse you
such feeling for your wife
as will let you
rest with her, I refuse you
sleep again
if I cannot have you.

ΤΟ ΒΑΣΑΝΟ ΤΗΣ ΚΙΡΚΗΣ

Μετανιώνω πικρά
για τα χρόνια που σε αγάπησα κι όταν
ήσουν εδώ κι όταν έλειπες, μετανιώνω
που ο νόμος, η κλήση
μού απαγόρευσαν να σε κρατήσω, η θάλασσα
ένα γυάλινο σεντόνι, η ξεθωριασμένη από τον ήλιο
ομορφιά των ελληνικών πλοίων: πώς
να έχω δύναμη αν
δεν είχα καμιά επιθυμία
να σε μεταμορφώσω: όπως
αγάπησες το σώμα μου,
όπως βρήκες εκεί
πάθος που εκτιμάμε περισσότερο από
όλα τα άλλα δώρα, σ' εκείνη τη μοναδική στιγμή
πάνω από την τιμή και την ελπίδα, πάνω από
την αφοσίωση, στο όνομα αυτού του δεσμού
σου αρνούμαι
τέτοιο συναίσθημα για τη γυναίκα σου
που θα σ' αφήσει
να πλαγιάσεις δίπλα της, σου αρνούμαι
να κοιμηθείς ξανά
αν δεν μπορώ να σ' έχω.

CIRCE'S GRIEF

In the end, I made myself
known to your wife as
a god would, in her own house, in
Ithaca, a voice
without a body: she
paused in her weaving, her head turning
first to the right, then left
though it was hopeless of course
to trace that sound to any
objective source: I doubt
she will return to her loom
with what she knows now. When
you see her again, tell her
this is how a god says goodbye:
if I am in her head forever
I am in your life forever.

THE WISH

Remember that time you made the wish?

I make a lot of wishes.

The time I lied to you
about the butterfly. I always wondered
what you wished for.

What do you think I wished?

I don't know. That I'd come back,
that we'd somehow be together in the end.

I wished for what I always wish for.
I wished for another poem.

Η ΕΥΧΗ

Θυμάσαι εκείνη τη φορά που έκανες την ευχή;

Κάνω πολλές ευχές.

Τη φορά που σου είπα ψέματα
για την πεταλούδα. Πάντα αναρωτιόμουν
τι ευχήθηκες.

Τι νομίζεις ότι ευχήθηκα;

Δεν ξέρω. Ότι θα επιστρέψω,
ότι με κάποιο τρόπο θα είμαστε μαζί στο τέλος.

Ευχήθηκα για αυτό που πάντα εύχομαι.
Ευχήθηκα για άλλο ένα ποίημα.